

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1344/2019
02.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Републичке дирекције за имовину Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, против тужене АА из ..., коју заступа Селимир Антонић, адвокат из ..., ради иселјења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2495/18 од 08.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2495/18 од 08.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2495/18 од 08.11.2018. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 221/2016 од 03.10.2017. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана број .., површине 36 м², по структури једнособног, који се налази на ... спрату стамбене зграде у улици ... број .. на ..., као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 340.500,00 динара. Другим ставом изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 45.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14 ... 87/18) и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужиља је власница стана на ... у улици ... број .., површине 36 м². Дана 28.07.1999. године, Савезна влада, Комисија за стамбена питања је донела одлуку којом се одређује да ће тужена, запослена у Служби за заједничке послове савезних органа, у име и за рачун Савезне владе, Комисије за стамбена питања да чува стан, од неовлашћеног уласка и других незаконитих радњи које би могле да предузму трећа лица према стану. Другим ставом одлуке је наведено да ће тужена користити и чувати стан до одређивања лица коме ће стан бити додељен у закуп на неодређено време, односно на одређено време, док је трећим ставом одлучено да ће тужена стан ослободити од ствари и лица и предати представнику Савезне владе, Комисији за стамбена питања, односно лицу коме је стан додељен у закуп на одређено време за службене потребе, одмах по пријему обавештења даваоца стана на чување. На записнику са XIX седнице Комисије Савезне владе за стамбена питања од 09.08.1999. године, Комисија Савезне владе за стамбена питања разматрала је предлоге за доношење решења о измени решења о давању стана у закуп од 10.01.1996. године и 28.07.1999. године и под тачком 3/2 закључила да се одобрава туженој да користи стан до трајног решења стамбеног простора, с тим да је констатовано да се стан даје на чување туженој од 28.07.1999. године, а да се став 2. и 3. стављају ван снаге. Тужена се на основу ових одлука уселила у спорни стан и у њему непрекидно станује. Савет министара Државне заједнице СЦГ је дописом од 02.11.2006. године тражио од тужене да преда стан Административној комисији Савета министара, јер им је стан потребан за расподелу. Техничка служба Републичке дирекције за имовину од 02.02.2009. године је извршила преглед стана, те је записнички констатовала да у стану станује тужена као радник Управе заједничких послова Републичких органа већ десет година, на основу решења о чувању стана, док јој се стамбено питање не реши на други начин. У моменту подношења тужбе тужена је становала у спорном стану непрекидно тринаест година и за то време је била запослена у Служби заједничких послова савезних, а касније републичких органа и 2015. године је отишла у пензију, а да јој стамбено питање није решено на други начин.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужена стан користи без правног основа, јер је позвана да стан врати тужиљи, па је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да се са свим лицима и стварима исели из стана.

Другостепени суд је прихватио чињенично стање као потпуно и правилно утврђено, али је другачије применио материјално право, што је за последицу имало и доношење другачије одлуке.

Одредбом члана 16. став 2. Устава Републике Србије прописано је да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и да се непосредно примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу са Уставом.

Република Србија ратификовала је Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, која је саставни део нашег унутрашњег поретка и непосредно се примењује.

Чланом 8. Европске конвенције прописано је право на поштовање приватног и породичног живота, па је тако у ставу 1. прописано да свако има право на поштовање

свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Ставом 2. прописано је да јавне власти се неће мешати у вршење овог права, сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву, у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.

Чланом 1. Протокола 1. уз Конвенцију прописано је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права. Према ставу 2. ове законске одредбе, претходне одредбе ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

У конкретном случају, право тужиље да захтева иселење тужене засновано је на закону, Закону о становању, јер тужена за коришћење стана мора имати ваљан правни основ. Постоји и легитимни циљ тужиље, јер тужиља тужбом тражи заштиту своје имовине.

Међутим, када се ради о горућој потреби да се тужена исели из стана, односно о неопходном интересу у демократском друштву да се тужена исели из стана, члан 8. Европске конвенције, као што то правилно закључује другостепени суд, туженој гарантује право на дом, јер тужена у стану живи 18 година непрекидно, нема друге непокретности и нема решено стамбено питање на други начин, а приликом усељења у стан од стране тужиље обећано јој је да ће јој стамбено питање по основу права из радног односа бити решено, што до окончања овог поступка није учињено. Доношењем овакве пресуде није повређено право тужиље на имовину, јер је тужиља економски јача страна. Становање у стану за тужену је од егзистенцијалне важности, па је супротстављени интерес тужиље, као искључиво материјалне природе, несразмеран интересу тужене.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом чл. 414. став 1. ЗПП одбио као неосновану ревизију тужиље и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**